

Siili

Yhtenä kirpeänä syysaamuna näin ajotiellä sellaisen harmaan ja lättänän läpyskän, joita valitettavasti joskus näkee. Tippahan siinä melkein linssiin tuli, sillä terassin alla asustelleen siilin katoaminen sai näin surullisen selityksen.

Ruuvasin pari terassilautaa irti siivotakseni siilin asumuksen lehtineen ja muine tarveaineineen pois sieltä tyhjillään mätänemästä. Sammaleita pöyhießäni tuli mieleeni, että kohtahan sellaisille pienille huusholleille olisi toisaalta taas kovasti kysyntää. Asuntomarkkinoilla varsinkin pienten lämpimien yksiöiden syysmarkkinat olivat käsitääkseni peräti ylikuumentuneet.

Pieni ahneus taisi siinä iskeä, kun keksin että voisin laittaa siilin vanhan asunnon vuokralle. Tein pientä pintaremonttia, lakaisin ja laittelin uudet lehdet, heinät ja muut eristeet. Tuskin olin saanut viidakkorumpukampanjaani kunnolla käyntiin edes, kun ensimmäiset halukkaat jo ottivat yhteyttä. Puhelin soi alvariinsa. Siellä oli kaikenlaista horrostajaa käärmestä supikoiraan langan päässä. Ilmoitin tasapuolisuuden nimissä kaikille, että näyttö olisi tulevana sunnuntaina klo 15. Pyysin ottamaan mukaan ceeveen ja mahdolliset puoltolausunnot edellisiltä vuokranantajilta.

Pyhääamuna heräsin hyvillä mielin ja ajattelin, kuinka mukava minun olisi köllötellä talvi, kun vuokratulot kilahtelisivat tilille säännöllisesti. Kohta jo otin kämpänkatsojien katkeamattomana virtaavan jonon vastaan. Osan hakijoista raakkasin pois samantien likaisten varpaanväli-

en ja muiden sottapyttymäisyyksien tähden. Varakkaimman oloisille osoitin pieniä sinisiä muovipussukoita jalkoihin vedettäväksi.

Jaoin pohjapiirroksista ottamani monisteet, kerroin millaista vuokraa olin ajatellut ja pyysin kolmen kuukauden ennakkoa. Joidenkin mielestä se oli liikaa niinkin pienestä kämpästä. Väki hupeni. Jäljelle jääneet kyselivät suihkujen perään ja tivasivat omaa saunaa, induktioliettä, ja oliko putkiremontti jo tehty. Jonkun mielestä asumus oli liian lähellä leikkipuistoa.

Kämpä ei sillä hinnalla kelvannut kellekään. Olin jo nostelemassa katupuhujia ja muita opasteita pois, kun näin vielä yhden vuokralaiskandidaatin saapuvan. Ihmeekseni se olikin se vanha tuttu siili melkoisen rasvakerroksen keränneenä. En tietenkään kehdannut sanoa, mitä olin touhuillut, vaan kerroin vähän siivoilleeni ja remontoineeni asuntoa joutessani. Siili ihasteli maja- paikkaa ja vaati saada osallistua remonttikustan- nuksiin.

– Ei tarvitse, minä sanoin.

Mutta siili vaati sanoen, ettei halunnut jäädä kiitollisuudenvelkaan. Se taputteli käpälillään itseään juuri sillä lailla kun taputellaan, kun jotain on pudonnut kyydistä. Sitten se puuskahti:

– Ei perhana, mihinkäs minun lompakkoni on pudonnut?

– Sellainen harmaako? minä kysyin.

– Juu, siili sanoi. – Sellainen harmaa ja littana.

Juhani Känkänen